

[J. S. Foget.]

forlangt kontant Betaling, naar jeg har haft ekstra Folk til at tage Kartoffler op, og jeg ved, at noget tilsvarende har været Tilfældet andre Steder paa Randerseggen. Man har selv foretrukket den kontante Betaling, og man kan nu engang ikke give hver syvende Række eller trække Rækker fra dér, hvor man tager op med Maskine. Her er man nødt til at give den fastsatte Pris, og den eneste eksisterende Priskurant, jeg har kunnet faa fat i, lyder altsaa paa 1 Kr. 50 Øre pr. 100 Favn, medens der her har været givet 1 Kr. 75 Øre.

Ministeren siger saa yderligere, at der flere Steder paa Grenaaegnen har været givet 2 Kr. 50 Øre. Jeg skal ikke paastaa, at dette ikke er rigtigt, for det vil jeg selvfølgelig ikke kunne sige, men jeg kan dog henvise til, at Landboforeningens Formand har faaet taget Kartoffler op i Aar for 1 Kr. 50 Øre, og at flere andre navngivne Mænd har faaet taget op for 1 Kr. 50 Øre, medens Ric-Hansen, Stensmark, som der her er Tale om, har givet 1 Kr. 75 Øre.

Endvidere henviste den højtærede Minister til, at de Tekstilarbejdere, der her var Tale om, selv bagefter havde indset, at Betalingen var for lille. Ja, det er muligt, men jeg har i hvert Tilfælde faaet den modsatte Oplysning: at flere af Tekstilarbejderne henvendte sig til vedkommende Landmand og beklagede sig over, at de maatte forlade Arbejdet. Dette, at flere af deres Koner søgte at fortsætte med Arbejdet, ja, fortsatte med Arbejdet, indtil de blev truet bort fra det, viser ogsaa, at de ikke har været saa utilfredse med det endda.

Ministeren sluttede med at erklære, at dette ikke er en Sag, Ministeriet kan tage sig af. Det er efter min Opfattelse en mærkelig Afvisning af en Forespørgsel. Jeg for mit Vedkommende har min parlamentariske Ret til som Medlem af dette Ting at stille en Forespørgsel til Ministeren om de Forhold, som sorterer under Ministeriet, og efter min Opfattelse — men det kan være, den er for naiv — har den Fagminister, hvorunder disse Sager sorterer, Ansvaret for, hvorledes Forholdene har udviklet sig, og hvorledes Lovene administreres. Her er Tale om Administrationen af en Lov, der indeholder et direkte Forbud, et Forbud, som Gang paa Gang er trodset; men den ansvarlige Minister svarer mig, at det kan han ikke tage sig af, det er ikke en Sag, der sorterer under ham. Gennem hele sidste Sommer var Beskæftigelsessspørgsmaalet det stadig tilbagevendende Diskussionsemne. Overalt paa Landet kneb det med at faa

tilstrækkelig Arbejdskraft, og samtidig sendte Regeringen den ene Appel efter den anden ud om at skaffe Beskæftigelse. Man saa Beskæftigelsesfilm i Biograferne, mødte Opslag om at skaffe Beskæftigelse, og man udskev et Beskæftigelseslaan, som man ganske vist fejlagtigt benævnte Folkelaan; maaske troede man, at Laanet kunde tegnes som Folkelaan — hvad ved jeg herom —, men det blev det ikke, det blev et Banklaan, og det var for saa vidt ikke noget at juble over. Med den Pengerigelighed, der er i Øjeblikket, hvor Bankerne ligger med en ledig Kapital paa omkring 1 Milliard, vil det altid være let at opnaa et Statslaan paa 250 Mill. Kr. Naar det ikke blev et Folkelaan, er Grunden imidlertid ikke alene den, at Pengene ikke ligger saa rigeligt hos de enkelte som hos Bankerne, men i endnu højere Grad en almindelig Opfattelse i Befolkningen; saa længe man kan etablere ulovlige Strejker og nægte at tage Arbejde til rimelig Løn, kan man ikke vente, at den almindelige Befolkning ligefrem skal anstrenge sig for at skaffe Ekstraarbejde.

Det er derfor af allerstørste Betydning at faa fremdraget dette saa vigtige Spørgsmaal. Befolkningen har Krav paa at faa at vide, om den Regering, som animerer til øget Beskæftigelse, selv gør, hvad den kan, for at holde rolige Arbejdsforhold. Det Indtryk har man ikke haft — der har været gentagne Arbejdsstandsninger —, og det Indtryk faar man sandelig heller ikke gennem den højtærede Ministers Betsvarelse her i Dag. Det er efter min Opfattelse i Regeringens og Arbejdernes egen velforstaaede Interesse at sørge for, at Uroelementer, som kun gaar ud paa at skabe Stridigheder, holdes nede, og at der tages med haard Haand paa alle Arbejdere, som foretrækker Understøttelse for Arbejde. Enhver vil kunne forstaa, at de Landmænd, der i sin Tid hørte Hr. Hauch i Radioen animere Landbruget til at tegne Beskæftigelseslaan, og som ikke selv har kunnet faa tilstrækkelig Arbejdskraft, maa vende sig i Harne mod et saadant System.

Den Undskyldning, man har søgt at fremføre i den offentlige Polemik, er den sædvanlige: at Landbruget ikke betaler sine Arbejdere en ordentlig Løn. Dette er helt ved Siden af. Lønningerne for Helaarsfæste ligger saaledes, at Drengene paa 16—17 Aar faar 700—900 Kr. plus Kost og Logi, Karle paa 20 Aar og derover 1 000 til 1 500 Kr. plus Kost og Logi. Jeg tør paastaa, at disse Aldersklasser ikke kan opnaa en tilsvarende Løn nogetsteds i Byerne. Det mere vanskelige Spørgsmaal om gifte Ar-